

סגנו של סאעד חדאד עלה על מארב ונהרג בעיר צור

יותר משבוע אחרי כיבושה - קצין צה"ל ספד לו

שטח לבנון, ימתינו לי אנשי המיטרה הצבאית ואחד מהם יאמר לי: „נכנסת בסעות ואנחנו כאן לוודא שאת יוצאת.“ לפני שאנחנו נוסעים להלוויה, אני עוד מספיקה לפגוש את אמיר מקפה שלוש, שבא למטולה לחטוף מיקלחת. אמיר מבולבל, הוא לא יודע מה הוא מרגיש. „אני מתווכח עם מה שקורה“, הוא אומר. „יש מילחמה טובה או רעה אבל זה מה שיש.“ רק דבר אחד מפריע לו: „אני לא יודע איך לאכול את זה שאנחנו צבא כובש. אני לא יודע איך להתייחס למקומיים. אני מרגיש נורא עם זה.“ בינתיים מעניקה לו עיינה מיקלחת וארוחת-צהריים חינם.

מגיעים הצוותים הורים ואנחנו מתארגנים לנסיעה לכיוון הגדרה-טובה. בכי רגיל לוקחים מאתנו את תעודות העיתון. נאי, דובר-צה"ל יושב עם כל הצוות במכונית שלו — שלא נברח לו חס וחלילה. קצין-העיתונות שלנו הוא איש-הפירי סוס אלי ורשבסקי. רק אתמול חזר מפורי סוגל וכבר גוייס. ורשבסקי מחנה את המכונית האמריקאית המפוארת שלו מול

אני לא מספיקה לצאת ממשולש הרי חובות שבו אני גרה, והמילחמה נייבסת אלי מקרנות הרחוב. על שלושה בתים בשכונה תליאביבית שלוש מודעות-אבל: אייל לשם, רם יוגב, חן צבי.

באף לא אחת משלוש זהלויות-השתתפי. לא ידעתי שבסיומו של יום אש-תתף בהלוויה של איש זר לי לחלוטין.

אנחנו הצלם ואני, נוסעים לקריית-שמר-נה. בדרך אנחנו לוקחים טרמפיסטים. אלה ג'ובניקים. אומר ציון הצלם. „הלוחמים לא רשאים לנסוע הביתה.“ אני עוצרת את המכונית ואומרת: למטולה! עשרה חברה מזנקים על המכונית. החייל שלנו קרבי לגמרי, חובש כיפה. אומר: „סידר

אבא אביו הקשיש של אבראם, מבכה את מות בנו. לפני כחצי שנה נהרג נכדו, בנו של אבראם.

היה אבנו-אמיל

מלון ארזים ומשתחל לפולקטוואגן שלנו. בדרך הוא מספר לי שהוא במיקרה ידיו של אבראם והוא עצוב מאוד על מותו.

„הוא חיפש אקשן“

בדרך מספר לי ורשבסקי: „אבראם היה המלך הלא-מוכתר של הגיון המערבית. הוא היה סגנו של חדאד, התפרסם בגלל אומץ-ליבו הרב. בנו ומשפחתו מתגוררים בקרויל. הוא נסע לבריזל כדי לעזור לבנו אך חזר לכאן.“
למה, אני תוהה. „הוא היה צריך אקשן.“ משיב ורשבסקי. „הוא העניק לעצמו מין נוי של נהג, לנסוע בגיפס עמוס כלי-נשק. הוא היה איש יפת-תואר והקפיד על הורפתו החיצונית. הוא נהג לתפור לעצמו חליפות בצבע חאקי מברד גבארדין. הקיפד על נעליים פצוחצחות ושיערו היה

מגיעים למקום כמה עיתונאים ומספרים לי על ההלוויה של אבראם.

„נכנסת בטעות!“

והי הפעם השנייה בחיי שאני שר מעת את שמו של אבראם. בפעם הראשונה שמעתי על האיש מפייהם של יורם המיוחרי ואשתו ביאטה. שאבראם היה ירדן. ההלוויה נערכת במרייש, כפר הולדתו, הנמצא בשטח לבנון. אני פונה לשמואל ומבקשת אישור כניסה. הוא שולח אותי לסגן-אלוף עמוס, סגן-אלוף עמוס שולח אותי לגדרה-טובה בבירנית. אני יודעת שבלי אישור לא אכנס. מתחיל מסע מתיש של טלפונים וריצות מקציץ עיתונות אחד למישהו ולבסוף מושג ה-אישור המיוחל. מאוחר יותר, כשאצא מ-

תם לי את חצי הדרך. אני רוצה לשאול אותו אם קיבל חופשה, מפנה את הראש לאחור, אבל הוא כבר נוחר לו בנחת. איך אמרה לי פעם ענת הצלמת, בטון של ידענית: „איך שאורח נכנס למדים הוא נעשה בן-אדם עייף.“

נוסעים לקריית-שמר. הקריה סואנת, עשרות חיילים ממלאים אותה, בתי קפה פלאים עד אפס מקום. מה שהמילחמה הזאת עשתה לעירייה! מי ישמע עליה תוך חודשי-שלושה? היא תרד לגמרי מה-כותרות. מי יהיו האורחים שיאכלו את מלון הצפון, כשהעיתונאים וצוותיה-טל-וויה הזרים לא יגיעו לכאן עוד?

אני רוצה לפגוש את בעל בית-קפה סיג'ית, שאמר לי לפני יותר מחודש. שי צריך להיכנס ללבנון ושהוא מוכן להקים התנחלות על הבופור. אני רוצה לשמוע מה יש לו להגיד כעת. שמעתי שקריית-שמונה שיכלה במילחמה הזאת כמה מטריביניה.

אני חושבת לי: מה אעשה עכשיו. על מה אכתוב, כשדובר צה"ל לא מרשה לי להיכנס אל תוך שטח לבנון?

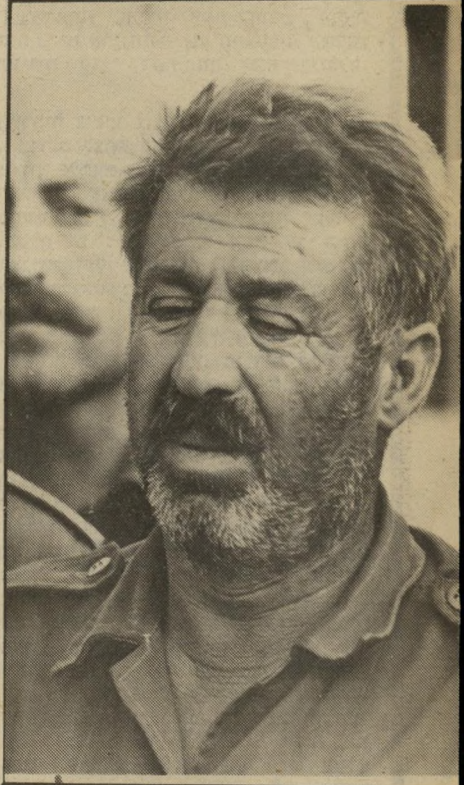
נזכרתי שטוביה צפיר סיפר לי, שהוא וחבריו האמנים נמצאים באכסניית-הנוער שבת-לחי. אולי אכתוב על האמנים במילחמה? אנחנו עולים לאכסניה. על הדיש זורקים כמה חיילים וחילות עם גיירות, עושים חיים. מהר מאוד יוצאת לי הרוח מהמיפרשים. את מי מעניין דודו טופו במילחמה? את מי מעניין שלשום חנוך יש בעיות של צרידות ואריק אייני שטיין עשה בעיות וסירב להתחיל כי אין לו ציוד ובסוף ויתרו לו? את מי מעניין שספי ריבלין, שופר הליכוד, לא חוויל ושאבי טולידאנו שש אלי קרב ואמר ש-י שבת בבית וממש חיכיתי בקוצר-רוח עד שקראו לי למילחמה?

נוסעים לבית-סוקולוב של הצפון. מלון ארזים במטולה. כמה חיילים יושבים במירפסת. עיינה ביאלסקי, בעלת-המלון, אומרת שכולם בשטח. כמה לבנונים עומים ליד הדלפק, מטלפנים לחוץ-לארץ.

עיינה מספרת לי שאלה הם לבנונים שבתיהם נהרסו, והם מטלפנים לבני-מיש-פחותיהם בחו"ל, להודיע שנשארו בחיים. היא דוברת ערבית רהוטה ועוזרת להם להשיג את המיספרים הדרושים להם דרך המרכיזה הבינלאומית.

הם מסרבים לענות לי על שאלות כמו — מניין הם, כיצד נכנסו לשטח ישראל, מה קרה לבתיהם. הם ממהרים להסתלק.

מתוסכלת לגמרי, אני מנסה לשוחח עם שמואל, קצין-העיתונות של דובר-צה"ל, שלא יודע לומר לי דבר. וא, למזלי,

אבא של נהגו האישי של אבראם, סאעיד עאלם, בן-אחותו, מבכה את אבראם ואת בנו שנערך.

שכנה של אבראם, שנווד בן-כפר מרייש, מבכה את מותו. רעייתו מתגוררת עם בנו בבירות.

תופים ומצילתיים ליוו את ארונו של אבראם שנישא על קומנדקאר מסביב לבריכה שבלב כפר מרייש. אל עבר בית הקברות. הכפריים ניגנו כשמאחוריהם נשא חילי חדאד זרי פרחים.